

Ouders nemen het op voor pleegzorg na verhaal van mishandeling in leper: “Wij doen alles om kinderen te helpen en dan hoor je dit”

Vandaag om 06:00 door Jens Vancaeneghem

Het verhaal van mishandeling in het leperse pleeggezin in onze zaterdagkrant doet andere pleegouders pijn. Zij zetten zich al jaren in voor kinderen uit een moeilijke thuis en zien nu hoe het imago van de pleegzorg een ferme deuk krijgt. “Dat beeld was al niet bijster positief”, zegt mama Els Vande Ginste. “In de meeste pleeggezinnen hebben die kinderen nochtans een heel mooi leven.”

Veerle Deraus (47) uit Loppem vangt al 19 jaar pleegkinderen op. “Ik hoop dat er door het voorval in leper nu niet meer kinderen op de wachtlijst komen.”

“Mijn man en ik werkten allebei als cipier toen we besloten om in de pleegzorg te stappen. We hadden zelf nog geen kinderen. We zagen met eigen ogen dat het vaak misloopt in een mensenleven door het nest of het milieu waarin je opgroeit. Het idee was om mensen al van kleins af aan te helpen.”

Dat is 19 jaar geleden. Veerle en haar man vingen intussen al vier kinderen op, allemaal meisjes. Doorgaans voor enkele jaren, maar Sofie* is al meer dan 12 jaar bij hen. “Zij is volledig deel van ons gezin. We hebben intussen zelf drie kinderen gekregen, maar we maken geen enkel onderscheid. Ze heeft wel nog contact met haar biologische ouders. Eén keer per maand gaat ze bij hen op bezoek.”

“We zijn heel verbaasd over de vaststelling dat mishandeling zo lang onder de radar kan blijven. Pleegouders worden gescreend, moeten op cursus en moeten een bewijs van goed gedrag en zeden afgeven. Om de drie maanden krijg je bezoek van een begeleider. Die neemt de kinderen ook apart voor een gesprek. Dat is wel altijd op afspraak, dus in theorie zou je dingen kunnen verstoppen. Voor mij mag de screening nog strenger en mogen de begeleiders zelfs onverwacht aan de deur staan.”

Warm gezin

“Ik hoop dat de gebeurtenissen in leper niet te fel afstralen op de pleegzorg. Door corona is het nu al moeilijker om kinderen een plaats te geven. Dergelijke verhalen zullen niet helpen om mensen te overtuigen zich kandidaat te stellen. Jonge kinderen hebben een warm gezin nodig om in op te groeien. Geen kwaad woord over de voorzieningen, maar de hechting is toch niet hetzelfde.”

“Ook voor pleegouders zelf is het een verrijking. Je komt in contact met mensen uit andere milieus. Je leert ook je eigen kinderen dat niet iedereen zomaar alles van thuis uit meekrijgt. We hebben ook nog steeds contact met de andere pleegkinderen die we opvingen en die nu zelfstandig wonen. Ik word straks zelfs meter van een kindje van een van mijn pleegdochters.”

* Sofie is een fictieve naam

“De pleegzorg heeft al zo’n negatief imago. Alsof kinderen gekleed in een vuilniszak aan je voordeur worden gedropt”, zegt Els Vande Ginste (48) uit Assebroek. “Zo werkt dat hier niet, hé.”

Els Vande Ginste en haar pleegdochter Anika. Foto: Frank Bahnmuller

“Ik ben al 18 jaar pleegouder. Heel wat kinderen zijn hier tijdelijk geweest en ik heb ook aan weekendpleegzorg gedaan. Dat betekent dat kinderen tijdens de week in een voorziening zitten en in het weekend naar hier komen om toch eens te voelen wat het is om een familie te hebben. Anika is de enige die hier altijd is gebleven. Ze is toegekomen toen ze acht weken oud is en ze woont nog steeds bij mij. Ze noemt mij “mama” en mijn moeder “oma”. Ze is deel van de familie en zo voelt het ook voor iedereen.”

“Anika heeft wel nog contact met haar biologische mama. Elke woensdag gaat ze bij haar. Zij is omwille van medische redenen niet in staat om voor haar te zorgen, maar het contact is al die tijd heel goed verlopen. De echte mama had bij de plaatsing wel de vrees uitgesproken dat ze haar kind zou kwijtraken, maar ik heb toen beloofd dat ik altijd zou spreken over mijn pleegdochter. Ik heb ook een

eigen dochter van 23 jaar en ik stel ze altijd voor als mijn dochter en pleegdochter. Anika is dat altijd zo gewoon geweest. Dat geeft geen spanningen.”

Ontradingscursus

“Ik ben heel sociaal voelend opgevoed. Mijn ouders hebben vroeger bijvoorbeeld nog een vluchtelingengezin in huis genomen en een petitie gestart om hen hier te houden. Als tiener en jonge twintiger wilde ik al kinderen helpen die geen thuis hadden. Toen mijn dochter 1 jaar was, kwam ik alleen te staan en heb ik de keuze gemaakt voor pleegzorg. Eerst moest ik een ontradingscursus volgen. Je krijgt er alles te horen wat lastig is of moeilijk aan pleegzorg. Pas als je het daarna nog ziet zitten, kan je verder met de procedure.”

“Wat in leper is gebeurd, is in de eerste plaats gruwelijk voor die kinderen zelf, maar ook voor het hele pleegzorgsysteem. Dat heeft al zo'n negatief imago. In de Amerikaanse films wordt dat altijd slecht voorgesteld. Als iets ergs, als iets waar je medelijden mee moet hebben. In heel uitzonderlijke gevallen is dat misschien zo, maar in de meeste pleeggezinnen hebben kinderen echt wel een mooi leven. Alsof die kinderen enkel gekleed in een vuilniszak bij ouders worden afgezet die ze nog nooit hebben ontmoet. Zo werkt dat hier niet.”

LEES OOK. [Wouter Beke laat onderzoeken hoe jarenlange mishandeling door pleegouders onopgemerkt kon blijven](#)